

Els bisbes parlen de la Setmana de la Família i del Dr. Marià Mullerat

Dv, 8/03/2019 per Catalunya Religió



(GIEC) De l'1 al 10 de març s'està celebrant la Setmana de la Família, proposada per les Delegacions diocesanes de família i vida de Catalunya, amb el lema "*La família: bressol i referent de la nova humanitat*". Són dies de pregària, reflexió i acció envers les famílies, amb propostes i activitats diverses, que palesen la gran varietat d'iniciatives destinades a enfortir la vida matrimonial i familiar.

D'altra banda, dissabte 23 de març, a les 11 h, tindrà lloc, a la Catedral de Tarragona, la beatificació del servent de Déu Marià Mullerat i Soldevila, pare de família i metge de professió, mort el 13 d'agost de 1936 a El Pla, prop d'Arbeca, per odi a la fe. Aquesta beatificació, la primera que acull la Catedral de Tarragona en el seus vuits-cents anys d'història, serà presidida pel cardenal Angelo Becciu, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants.

Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de la Setmana de la Família i del Dr. Marià Mullerat, així com de la Quaresma, de les temptacions, del Ritu d'Elecció dels Catecúmens i del Dia del Seminari.

Dues de les cartes dominicals parlen de la família. El **cardenal Joan Josep Omella**, agraeix "tot l'esforç que fan tantes entitats d'Església en favor de la família, així com la seva disponibilitat a l'hora de treballar de manera eficaç en coordinació amb el nou Secretariat diocesà de Pastoral Familiar". Diu que la família en què regna l'amor "és el millor regal que pot rebre una persona", "és la cèl·lula bàsica de la societat on l'ésser humà descobreix que és estimat i aprèn a estimar". Anima "els nostres polítics i agents socials a estimar cada dia una mica més la família i que aquest amor es manifesti en obres" "amb unes polítiques que afavoreixin la vida familiar, que assegurin els recursos econòmics necessaris i facin possible una conciliació familiar real". Afirma que "estimar la família és valorar i estimar la societat" i que en el diàleg que manté amb matrimonis, "sovint

surt el problema de l'educació dels fills". Diu als pares i mares, que ja saben que eduquen més amb l'exemple que amb sermons, que es facin "testimonis de l'amor, de la compassió i de la misericòrdia de Jesucrist" i que no perdin mai "l'alegria ni l'esperança", ja que "en l'educació, els fruits es recullen amb el temps". Finalment, demana que "la família sigui el llevat que faci créixer l'amor, l'esperança i l'alegria en el món" i que "en aquest temps de Quaresma el Senyor ens concedeixi créixer en fraternitat i en comunió".

L'arquebisbe d'Urgell, **Joan Enric Vives**, amb motiu de la Setmana de la Família i en aquest primer diumenge de Quaresma –"temps de millora, camí de la Pasqua"-, ens proposa "la conversió en les nostres relacions familiars, perquè l'amor de caritat sigui sincer i fort" i examinar "les relacions amb les nostres famílies i de retruc amb tots els qui ens envolten". Així mateix, ens ofereix "un "decàleg" per millorar les relacions dins les famílies, que alhora són ajuda per a la millora de les relacions amb els qui ens envolten", en el qual diu "accepta't tal com ets i valora aquesta família que tens", "considera que has rebut, amb tota [probabilitat](#), més del que necessites", "accepta els altres tal com són i escolta les seves raons", "aprèn a dir i a sentir dir que els altres fan bé les coses i digue'ls-ho tu també amb veu alta, sense ressentiments ni temors, estant-ne content", "no et comparis mai amb els altres, perquè això condueix a l'orgull o a la desesperació, que mai no et faran feliç", "viu en la veritat, sense por de dir "sí" al que està bé, i "no" al que està malament", "resol els problemes i els conflictes amb el diàleg i mai no guardis rancor", "comença a dialogar sobre el que us uneix i, només després, ocupa't del que us separa, en la parella, amb els fills, amb els avis...", "en els conflictes o discussions, després dona tu el primer pas, sense esperar que el doni l'altre, i fes-ho aviat" i "tingues per segur i per cert que perdonar i estimar és sempre, sempre, més important que no pas tenir raó, o mantenir un distanciament, que ens acabarà fent mal a tots". Finalment, l'arquebisbe Vives desitja a tothom una "Santa Quaresma".

L'arquebisbe de Tarragona, **Jaume Pujol**, parla del Dr. Marià Mullerat, un laic, pare de família de l'arxidiòcesi de Tarragona, "nascut a Santa Coloma de Queralt i casat a Arbeca, on va exercir de metge i va ser assassinat per les seves conviccions cristianes el 13 d'agost de 1936, juntament amb cinc persones més de la població", un servent de Déu que serà beatificat el 23 de març a la Catedral de Tarragona. L'arquebisbe Pujol diu que "encara viuen testimonis molt fefaents de la serenitat amb què va lliurar la seva vida, començant per les seves quatre filles", que "el nou beat es va acomiadar de la seva esposa i d'elles demanant-los que perdonessin els qui anaven a matar-lo" i que "ja en el camió en el qual eren conduïts al sacrifici, encara va tenir admirables gestos de caritat per a pacients que deixava al poble, mostrant una professionalitat i una pau interior admirables". Afirmar que "és un sant de la nostra terra", "un màrtir, que va morir per no renunciar al seu amor a Jesucrist"; per aquest motiu, diu que "la vigília de la cerimònia a la Catedral, el divendres dia 22, a les 7 de la tarda, celebrarem un via crucis a l'amfiteatre de Tarragona, testimoni històric dels martiris de sant Fructuós i els seus diaques", una celebració presidida per "un crucifix que Marià Mullerat tenia a casa seva, a Arbeca, i al qual va fer un últim petó abans de lliurar-se als qui el van anar a buscar per a l'execució". Finalment, diu que "tot i que les imatges religioses de la llar van ser llançades per la finestra, el Crucifix no va patir la destrucció, com si això fos una metàfora de la permanència de Crist en els seus sants, testimonis d'un amor que no té fi".

Tres de les cartes dominicals parlen de la Quaresma. El bisbe de Sant Feliu de

Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que “ens preocupa encertar, volent ser fidels a Jesucrist, a l’hora de complir concretament amb les exigències de la justícia i de la misericòrdia”. Afirmar que la Quaresma, “com a “temps fort” de l’Any Litúrgic, consisteix a viure durant quaranta dies el camí de llibertat i aliança que recorrem al llarg de tota la vida” i que en aquest temps “assagem la nostra capacitat de creixement evangèlic, creixement en autenticitat, en llibertat, en pobresa, en amor, en abandó...”. Recorda que la Quaresma “no és sols un camí individual”, ja que “també la comunitat i la mateixa Església són cridades a caminar la Quaresma” que “per a l’Església també és un camí de llibertat i d’aliança, de justícia i de misericòrdia”. Diu que en el camí Quaresmal serà molt important “tenir present “el que s’ha de fer”, és a dir, la Llei, l’ideal de justícia amb els germans i amb Déu, el que està manat pel mateix Déu perquè visquem i siguem feliços” i que “llavors i ara, la Llei, amb les seves exigències de justícia continua vigent i pertot arreu se’ns recorden les seves exigències”. Finalment, diu que “el camí quaresmal travessa el Divendres Sant i la Pasqua”, que “això és pura misericòrdia” i que “l’amor i la misericòrdia acaben triomfant, però només en aquell que es despullà de tota la seva dignitat, fins de la seva pròpia vida”.

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, diu que la Quaresma “és aquest temps de gràcia i de conversió que el Senyor ens concedeix, com una nova oportunitat per a refer el que no va bé en la nostra vida i avançar en el camí que ens porta a la meta: ser més plenament fills de Déu”. Diu que “la conversió és una necessitat per a tot cristià”, que “la vida del cristià és gràcia i és lluita” i que “la llibertat ens ha estat donada per a ser fills de Déu; però també aquesta llibertat, deixant d’acomplir la seva finalitat, es pot abocar al pitjor: el mal, allunyant-nos del Pare”. Afirmar que “l’opció contrària a la llibertat és el pecat”, que “el nostre ésser és relació profunda amb Déu”, que “apartar-se d’aquesta relació és el fracàs total” i que “les conseqüències del pecat són clares: pèrdua de la llibertat, trencament amb els altres, comportaments destructius vers les criatures”. Finalment, recorda que “l’esperança cristiana ens diu: la misericòrdia de Déu és més forta que el pecat”, que “el Senyor ens ofereix aquest temps de gràcia i de conversió” i que, tal com ens diu el Sant Pare en el missatge de la Quaresma d’aquest any, “Quaresma és signe sacramental de la conversió, és una crida als cristians a encarnar més intensament i concretament el misteri pasqual en la seva vida personal, familiar i social, en particular, mitjançant el dejuni, la pregària i l’almoïna”.

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, diu que la Quaresma “és un temps de conversió”, que “la conversió demana presa de consciència d’allò que no va, decisions valentes i reforma de vida” i que “això demana temps, mitjans i l’ajuda de Déu i dels germans”. Explica “tres passes per a la conversió – autoconsciència, canvi i reforma- i com els mitjans quaresmals ens hi han d’ajudar”. Afirmar que “primer hem de conèixer-nos: saber on tenim el cor, prendre consciència d’allò que ens preocupa, interessa i mou” i que “les tres pràctiques quaresmals fetes amb generositat ens poden ajudar a prendre consciència d’allò que està enganxat al nostre cor i no va”. Diu que “el canvi quaresmal suposa també alliberar-nos d’allò que ens afeixuga i ens fa mal i obrir-nos a la possibilitat d’una vida millor”, que el sagrament de la reconciliació “és un encontre amb Déu que capacita per al canvi” i que “els canvis es fan realitat si encertem a trobar alternatives reals”. Diu també que “aquesta tercera passa de la conversió suposa l’estímul i l’ajuda de Déu i dels altres, suposa que ens mostrin què podem fer i ens ajudin a començar-ho”. Recorda que “Sant Ignasi de Loyola proposa l’examen de consciència com a mitjà per a reformar la vida” i proposa que compartim “el nostre examen de consciència amb algú que ens estima i tenim al costat”, que deixem que Déu ens ajudi també a

través dels germans. Finalment, demana que ens desitgem “una Quaresma de conversió i no de “passar cantant””.

Dues de les cartes dominicals parlen de les temptacions de Jesús en el desert, l'evangeli del primer diumenge de Quaresma. El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, recorda que “cada any en començar la Quaresma, la litúrgia de l'Església ens presenta l'episodi de les temptacions que el Senyor va patir i va vèncer durant la seua estada al desert, on va ser conduït per l'Esperit abans de començar el seu ministeri públic en Galilea”. Diu que aquest text evangèlic “és en primer lloc una crida a aprofundir en el sentit del dejuni que l'Església ens convida a intensificar en aquest temps litúrgic” i que “en aquest moment crucial de la vida del Senyor, descobrim que es troba davant uns interrogants de la resposta als quals depèn l'orientació que donarà a tot el seu camí posterior: ¿Què ha vingut a portar al nostre món?”. Afirmar que “el fet que Jesús vencés en les temptacions ens indica que davant el dilema entre fidelitat i èxit, va triar el camí de la fidelitat”, que “aquest episodi de la vida de Jesús ens ha d'ajudar en el temps de Quaresma a no oblidar que la vida del cristià sempre tindrà la forma d'un combat” i que “en el desert Jesús no es va deixar seduir pel diable, ni pel que li prometia si l'adorava”. Finalment, ens adverteix que “entre la fidelitat a la vocació a la santedat que hem rebut en el baptisme i l'admiració que el poder, la riquesa i la glòria desperten”, no hem de caure en “la temptació de pensar que a l'Església l'eficàcia i l'èxit depenen de tot això”.

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, recorda les tres temptacions, explicitades per l'evangelista sant Lluç: “la temptació de cercar només el pa material, la temptació del poder i de la fama, i la temptació de servir-se de Déu per aconseguir els nostres objectius”, que es resumeixen en “la temptació d'abandonar la proposta de Déu i adherir-se a d'altres que aparentment satisfan els desigs i porten més felicitat”. Diu que “Jesús va ser temptat, però vencé la temptació” i que nosaltres “també som temptats molt sovint, i de moltes maneres”: “som temptats a abandonar la vida cristiana o d'afeblir-la per escollir d'altres maneres de ser i de viure”. Seguint la pauta de les tres temptacions evangèliques, intenta actualitzar-les a la nostra vida. Parla de “la temptació de prioritzar i viure només pels béns materials, del pa fàcil”, que “es concreta si es posa tot el cor i el desig en la idea que els béns materials solucionaran els nostres problemes i necessitats més profundes, prescindint de Déu i del que ens ofereix en la nostra vida”. Afirmar que “la temptació de la glòria i el poder d'aquest món es concreta en el desig de tenir poder encara que sigui pactant amb el diable” i que “és la temptació d'abandonar Déu i agenollar-nos davant del que sigui i de qui sigui per tenir més poder i glòria mundana: més poder econòmic, polític, més fama, més plaer...”. Diu que “la temptació expressada amb la frase «si ets Fill de Déu, tira't daltabaix i els àngels ja se'n cuidaran» consisteix a reclamar signes espectaculars i que criden l'atenció; a no acceptar la condició humil i senzilla”. Finalment, afirma que “les temptacions expressen les possibilitats que tenim d'abandonar el camí de Jesús”, però que “amb Ell les podem vèncer”.

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, comunica que el primer diumenge de Quaresma “a la nostra Catedral del Sant Esperit tindrà lloc el Ritu d'Elecció dels Catecúmens” en el qual “els catecúmens, un cop han estat interrogats ells i els seus padrins sobre el seu procés de maduració en la Fe, diuen un per un el seu nom i signen en el llibre dels Elegits”. Diu que “la nostra situació cada vegada té més semblances amb la dels cristians dels primers segles, en els que el primer pas per a ser cristià era viure en una actitud de fe i conversió” i que “l'admissió al

cristianisme era personal, no multitudinària, i consistia fonamentalment en tres aspectes: l'entrega a la persona de Jesús i al seu missatge, l'experiència d'una vida comunitària i la participació en unes celebracions sagrades". Recorda que el ritu de la iniciació remarcava especialment la centralitat de Crist i constava de tres sacraments: el Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia i que "comportava disposar de tot el necessari per al camí que es començava a recórrer". Afirmar que "en l'admonició sacerdotal de la missa del I Diumenge de quaresma del Ritu Hispànic la litúrgia ens instrueix sobre el sentit de la Quaresma: Moisès, Elies i el Senyor ens indiquen el que hem de fer no només amb les seves paraules, sinó també amb les seves obres". I demana que instruïts amb l'exemple de Moisès, Elies i el Senyor, ens esforcem "per a treure de nosaltres durant aquests quaranta dies tot llevat de corrupció, de manera que puguem transformar-nos després amb pans àzims de sinceritat i de veritat".

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, parla del Dia del Seminari, que se celebrarà el dia 17 de març, el diumenge més proper a Sant Josep, amb el lema "El Seminari, missió de tots". Insisteix en un aspecte que sempre li ha semblat important: "la implicació de tots els cristians en l'oració pel Seminari, en el foment de vocacions per al sacerdoci i en l'acompanyament dels joves que hi reben la formació". S'alegra molt que el lema d'aquest any coincideixi en l'essencial, amb la preocupació que sempre ha manifestat. Recorda que "a l'Església hi ha hagut sempre una reflexió per aquest tema que s'ha plasmat en diversos documents que ens han proporcionat llum als pastors i a tot el poble de Déu" i que "en un d'ells de l'any 2016 s'afirma amb claredat que "la formació sacerdotal és una tasca permanent. Es tracta d'una necessitat imprescindible i irrenunciable al nostre ministeri; això implica una actitud de disponibilitat a la voluntat de Déu, a la conversió del cor, a rellegir la nostra història a la llum de l'Evangelí per a una entrega total a l'Església". Afirmar que "aquesta formació es realitza fonamentalment en els seminaris on l'ensenyament de continguts humanístics, filosòfics i teològics, la pregària personal i comunitària, i la convivència amb formadors i companys enriqueixen el creixement i la maduració personals". Recorda que "a finals dels anys 80 es va constituir un Seminari Interdiocesà a Barcelona, promogut per set diòcesis, entre elles la nostra, per a una millor formació comunitària", així com que l'únic seminarista actual de la diòcesi de Lleida "estudia en un Seminari Internacional a Pamplona amb la previsió que continuï posteriorment en el nostre Interdiocesà". Finalment, diu que el seu prec d'avui se centra en demanar-nos oracions pel Seminari, ja que "és una missió de tots".